

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 100. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm3577/facsimile.pdf (tilgået 15. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Jeg sad hos Gunløde
Paa gyldene Stole,
Af Ringen den røde
Det lyfte som Sol.

Mens Jetterne sov paa de sunkende Stene,
Da tomde jeg Mjoden, den stærke, den rene,
Da faaned jeg solstjære, væneste Ma.

Min Aand var bortilet,
Som Gud jeg opfør;
Men legemlig hviled
Jeg end under Jord.

Da vaagne Jetter, da giordes jeg bange;
Ehi glemte var Runer og kraftige Sange;
Det dundred i Huln af Thursernes Hjed.

Da hjalp mig Gunløde,
Saa hjerlig afbrag
Hun Ringen den røde,
Og Lyset forjag;

Da snublede Jetter og famled i Blinde,
Ei kunde i Mørket mig Thurserne finde,
Da fandt mig min Aand, og af Hjed jeg oyl

Med Skjalde i Norden
Jeg deler min Drik;
Da løses fra Jorden
Det fangste Blik;

Da griber i Harpen den flæggede Brage,
Og Skjaldene kvæde, og Dværge gientage
For Klippernes Dørre hvert tonende Kvad. *)

T i l l æ g.

Mytten om Poesiens Oprindelse findes i Havamal, men uagtet jeg har søgt at udfylde og fortolke den, er dog Kvadet ingenlunde hoab det skulde være. Det er tilbøis mærkeligt, at Poesien fremstilles som noget Jetterne havde ranet, og vist var det en værdig Idæet for Alfaders Stattholder at erobre den tilbage, rimeligt er det ogsaa, at Skjaldrne sammenknyttede Forestillingerne om den Honningbug der nedfaldt fra Ydassil, og den Mjød, som var Skjaldrkæds Stubbillede, men det burde forsaas hoab Odin og Gunløde betyde her. Dog det hiemfalder nu til Mythologien, og hvo som ved at læse dette Vers i Forening med de foregaaende, kunde aannamme en levende Forestilling om Skjaldrkæds Mjød som den aandelige Syster til Honningbuggen der nedfalder i Wormstens Hjerte, en levende Forestilling om Skjaldrkæd som Kalken der indslutter alle Menneskets hertige Minder, dybe Længster, og hois Ahneser, som stjaatet fra Slægten og givet den atter af Gud paa underlige Maader, han vilde vist glad bekiende, at Gud ingen-

*) Ette se Dværgemaal,

